

1. Het witte poeder

Zijn naam is Leicester; mijn vader, generaal-majoor Wyn Leicester, een eminent artillerie-officier, is vijf jaar geleden bezweken aan een gecompliceerde leveraandoening die hij had opgelopen in het slopende klimaat van India.

Een jaar later kwam mijn enige broer Francis thuis na een buitengewoon briljante carrière aan de universiteit en nam bij mij zijn intrek om met de vastbeslotenheid van een kluizenaar rechten te gaan studeren. Hij was iemand die niets om uitgaan gaf; en ofschoon hij er aantrekkelijker uitzag dan de meeste mannen en - als hij wilde - vrolijk en geestig kon zijn, vermeid hij sociaal contact en sloot zich op in een grote kamer op de bovenste verdieping van het huis om zich tot jurist te bekwamen. Hij studeerde tien uur per dag; van het eerste licht in het oosten tot laat in de middag bleef hij opgesloten met zijn boeken en hij nam alleen een half uurtje om met mij te lunchen. Het was alsof hij die verspilling van tijd betreurde en pas tegen het invallen van de duisternis maakte hij een korte wandeling.

Ik vond dat zo'n meedogenloze toewijding niet goed kon zijn en ik probeerde hem van zijn droge leerboeken vandaan te krijgen, maar zijn vurige ijver scheen eerder groter worden dan af te nemen en de uren dat hij studeerde namen toe.

Ik praatte ernstig met hem en stelde voor dat hij zich van tijd tot tijd eens moest ontspannen, al zou hij alleen maar eens een middag niets anders doen dan een romannetje lezen, maar hij lachte en zei dat hij geen tijd had om zich te amuseren en hij dreef de spot met het idee

om een keer naar de schouwburg te gaan, of een maand met vakantie, ergens buiten.

Ik moest toegeven dat hij er goed uitzag en niet onder zijn werk scheen te lijden, maar ik wist dat zijn gezwoeg vroeg of laat een terugslag zou geven en ik kreeg gelijk.

Er kwam langzamerhand een zorgelijke blik in zijn ogen en hij scheen loom te worden en tenslotte gaf hij toe dat hij zich niet zo goed meer voelde; hij had last van duizelingen en werd vaak wakker na een nacht van nachtmerries, beangstigd en badend in het zweet.

'Ik neem me wel wat in acht,' zei hij, 'maak je dus geen zorgen. Ik heb gisteren de hele middag geluierd; languit in die gemakkelijke stoel die jij me gegeven hebt, heb ik onzin zitten krabbelen op een stuk papier. Nee, nee, ik overwerk me niet; over een week of twee ben ik weer helemaal opgeknapt, dat zul je zien.'

Toch zag ik, ondanks zijn geruststellend gepraat, wel dat het niet beter met hem ging, maar eerder slechter; als hij de kamer binnenkwam lag op zijn gezicht een uitdrukking van moedeloosheid en doffe wanhoop en hij probeerde vrolijk te kijken als mijn blik op hem rustte en zulke symptomen vond ik verontrustend.

Zeer tegen zijn zin in kreeg ik hem zover zich te laten onderzoeken en hij liet toen onze eigen oude dokter komen.

Dokter Haberdien stelde me gerust nadat hij zijn patiënt had onderzocht.

'Het is niets ernstigs,' zei hij mij. 'Ongetwijfeld studeert hij te hard en eet te snel en gaat dan weer al te haastig terug naar zijn boeken en dat geeft moeilijkheden met de spijsvertering en met het zenuwgestel. Maar ik denk wel - heus, juffrouw Leicester - dat we er iets aan kunnen

doen. Hier is een recept voor hem en daar zal hij wel van opknappen. U moet zich echt geen zorgen maken.'

Mijn broer stond erop dat het recept werd klaargemaakt door een apotheker in de buurt. Het was een typisch, ouderwets winkeltje, maar Francis had vertrouwen in de oude apotheker en geloofde in de zuiverheid van diens ingrediënten. De medicijnen werden bezorgd en ik zag dat mijn broer regelmatig zijn poeders innam na de lunch en het avondeten.

Het was een onschuldig uitziend wit poeder waarvan een beetje opgelost moest worden in een glas koud water; ik roerde